

Sygn. akt IV Ua 22/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

29 sierpnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Grażyna Borzestowska (spr.)

Sędziowie: SO Bożena Czarnota

SR del. do SO Sebastian Wojewódka

Protokolant : st. sekr. sądowy Łukasz Szramke

po rozpoznaniu w dniu 29 sierpnia 2014 r. w Elblągu

na rozprawie sprawy

z odwołania C. A.

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w E.

z dnia 5 grudnia 2012r numer (...)

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

na skutek apelacji wniesionej przez wnioskodawczynię

od wyroku Sądu Rejonowego w Elblągu

z dnia **28 marca 2013 r.**, sygn. akt **IV U 14/13**

oddala apelację.

Sygn. akt IV Ua 22/13

UZASADNIENIE

Ubezpieczona C. A. odwołała się od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w E. z dnia 5 grudnia 2012 r. nr (...). W uzasadnieniu wskazała, że nie zgadza się z orzeczeniem, od 1979 r. jest na rencie, jest chora i czekają ją operacje.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Wojewódzki Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności w E. wniósł o jego oddalenie.

W uzasadnieniu wskazał, że sprawę rozstrzygnięto na podstawie załączonej dokumentacji medycznej oraz przeprowadzonego badania przez lekarza – przewodniczącego składu orzekającego, uwzględniając wszystkie przesłanki, które bierze się pod uwagę przy orzekaniu o stopniu niepełnosprawności zgodnie z § 3 ust. 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o

niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (Dz. U. nr 139 poz. 1328), zaś wniesione odwołanie nie zawiera przesłanek, które przemawiałyby za zmianą zaskarżonego orzeczenia z urzędu.

W ocenie Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w E. stan zdrowia skarżącej nie uzasadnia zaliczenia jej do znacznego stopnia niepełnosprawności, nie wymaga bowiem ona stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

Wyrokiem z dnia 28 marca 2013r. Sąd Rejonowy w Elblągu oddalił odwołanie.

Rozstrzygnięcie swoje Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach i rozważaniach:

Skarżąca C. A. orzeczeniem z dnia 17 października 2012 r. została zaliczona do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności z powodu schorzenia o symbolu 10-N na stałe. Od powyższego orzeczenia skarżąca wniosła odwołanie. Orzeczeniem z dnia 5 grudnia 2012 r. pozwany uchylił zaskarżone orzeczenie w części dotyczącej ustalenia na stałe orzeczonego stopnia niepełnosprawności i orzekł, że orzeczenie to wydaje do dnia 31 grudnia 2013r.

U skarżącej rozpoznano encefalopatię niewiadomego pochodzenia pod postacią zespołu psychoorganicznego, która powoduje okresową niepełnosprawność w stopniu umiarkowanym. Jest zdolna do samodzielnej egzystencji.

W swych ustaleniach faktycznych Sąd Rejonowy opierał się na zgromadzonej w sprawie dokumentacji, w tym także medycznej, nie kwestionowanej przez żadną ze stron postępowania. Sąd Rejonowy wskazał, że dodatkowo istotnym elementem podstaw faktycznych stanowiła opinia biegłego sądowego neurologa J. S.. Opinia ta, zdaniem Sądu Rejonowego, była kluczowa dla rozstrzygnięcia albowiem jej treść opisywała stan zdrowia w jakim znajduje się skarżąca na moment jej wydania. Zawiera opis schorzeń skarżącej oraz ich wpływ na ograniczenie sprawności jej organizmu, co pozwalało na dokonanie oceny stopnia jej niepełnosprawności. W ocenie Sądu Rejonowego złożona w sprawie opinia biegłego jest miarodajnym materiałem dowodowym, albowiem prezentuje ustalenia dokonane przez biegłego po przeprowadzeniu badania skarżącej uzupełnione analizą zebranej w sprawie dokumentacji medycznej. Wyciągnięte przez biegłego wnioski są logiczne i znajdują odzwierciedlenie w przepisie art. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 1997 r. Nr 123 poz. 776 z późn. zm.). Biegły dysponuje dużym doświadczeniem zawodowym oraz wiedzą teoretyczną, co pozwalało mu na dokonanie rzetelnej i dogłębnej oceny stanu zdrowia skarżącej przez pryzmat obowiązujących dyrektyw przy orzekaniu o stopniu niepełnosprawności.

Sąd Rejonowy wskazał, że zgodnie z treścią przepisu art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 1997 r. Nr 123 poz. 776 z późn. zm.) do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. Z kolei do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych. Są to definicje ustawowe stanowiące źródło oceny stanu zdrowia skarżącej w świetle oceny stopnia jej niepełnosprawności. W obu przypadkach podstawową przesłanką jest niezdolność do pracy, albo zdolność do jej świadczenia jedynie w zakładach pracy chronionej, przy czym kluczową różnicą w odniesieniu do znacznego stopnia niepełnosprawności jest konieczność stwierdzenia, że osoba niepełnosprawna wymaga, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji.

Pojęcie lekkiego stopnia niepełnosprawności odwołuje się do naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w

pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

Sąd Rejonowy wskazał, że biegły sądowy w swych wnioskach nie wskazał, by stan zdrowia skarżącej uzasadniał przyjęcie, że jest ona osobą wymagającą stałej lub długotrwałej opieki innej osoby w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji, co jest ustawowym warunkiem zaliczenia danej osoby do najwyższego i najpoważniejszego stopnia niepełnosprawności.

Zgodnie z treścią przepisu art. 4 ust. 4 wyżej wspomnianej ustawy niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację

Sąd Rejonowy podniósł, że w świetle treści odwołania skarżącej oczekuje ona zaliczenia do znacznego stopnia niepełnosprawności z uwagi na to, że choruje i czeka ją operacja. Sąd Rejonowy wskazał, że w tego typu sprawach orzeka na temat bieżącego stanu naruszenia sprawności organizmu skarżącego i o stopniu niepełnosprawności z punktu widzenia stanu istniejącego na moment orzekania.

Do przedmiotowej opinii zastrzeżenia wniosła skarżąca wskazując, że przez 9 lat była napadana i bita. Do opinii biegłego nie wniosła jednak żadnych merytorycznych zastrzeżeń.

Sąd Rejonowy wskazał, że ewentualne niezadowolenie strony z opinii biegłych nie uzasadnia dyskwalifikacji tej opinii, a tym bardziej powołania nowego ich zespołu. Powyższe nie stanowi też przyczyny wezwania biegłego na rozprawę w celu złożenia opinii ustnej uzupełniającej. Nie można przyjąć, że Sąd jest zobowiązany dopuścić dowód z opinii kolejnych biegłych, czy też instytutu w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest dla strony niekorzystna. W świetle art. 286 k.p.c Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszych biegłych lub opinii instytutu, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wtedy gdy złożona opinia zawiera istotne braki, względnie nie wyjaśnia istotnych okoliczności. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 r. II CR 817/73, Lex nr 7404, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1974 r. II CR 562/74 Lex 7607, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 września 1998 r., II UKN 220/98 OSNAP 1999/18/597). Sąd Rejonowy w pełni podzielił w/w poglądy i uznał, że w niniejszej sprawie istotne dla sprawy okoliczności zostały wyjaśnione na podstawie opinii pisemnej biegłego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Rejonowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie skarżącej.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła ubezpieczona. Wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku. Wskazała, że jest osobą chorą od 1978r., miała wypadek, była na rencie, a ponadto, że jest w ciąży. W ocenie ubezpieczonej jej stan chorobowy pogarsza się z wiekiem.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonej jako nieuzasadniona nie zasługiwała na uwzględnienie.

W toku postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy przeprowadził uzupełniające postępowanie dowodowe, w ramach którego dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych psychologa i psychiatry oraz dowód z dokumentacji medycznej ubezpieczonej z poradni zdrowia psychicznego, ginekologiczno-położniczej i poradni lekarza rodzinnego.

Zarówno postępowanie przed Sądem Rejonowym, jak i uzupełniające postępowanie dowodowe przeprowadzone przez Sąd Okręgowy z urzędu nie dało podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku i poprzedzającego go orzeczenia i zaliczenia ubezpieczonej do znacznego stopnia niepełnosprawności.

Zgodnie z art. 4 ust.1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U.2011.127.721 j.t.) do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z

niezdolnością do samodzielnej egzystencji. Ustawa definiuje niezdolność do samodzielnej egzystencji jako naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie, bez pomocy innych osób, podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się, komunikację (art. 4 ust.4 ustawy).

Z opinii biegłych sądowych neurologa i psychiatry jednoznacznie wynika, że stwierdzone u ubezpieczonej schorzenia nie uzasadniają zaliczenia jej do osób o znacznym stopniu niepełnosprawności.

Biegły sądowy psychiatra, po zapoznaniu się z opinią psychologa, dokumentacją lekarską i po przeprowadzeniu badania ubezpieczonej wskazał, że była ona leczona kilka razy na oddziale psychiatrycznym z powodu schizofrenii paranoidalnej (halucynacje czuciowe, urojenia oddziaływania, myślenie magiczne, nastrój obojętny, afekt niedostosowany). W ocenie biegłego psychiatry stan zdrowia ubezpieczonej umożliwia jej samodzielną egzystencję. Wprawdzie ubezpieczona zgłosiła zastrzeżenia do opinii biegłego sądowego psychiatry, a wcześniej do biegłego sądowego neurologa, jednakże zastrzeżenia te nie zawierały żadnych merytorycznych zarzutów.

Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania przedmiotowych opinii biegłych sądowych. Opinie te w pełni zasługiwały na akceptację Sądu – zostały one sporządzone przez właściwych specjalistów, na podstawie badania ubezpieczonej oraz po zapoznaniu się z dokumentacją lekarską i aktami sprawy. Stanowisko swoje biegli przedstawili w sposób rzeczowy i przystępny. Wobec powyższego Sąd przyjął ustalenia biegłych za prawidłowe i oparte o wszechstronną ocenę schorzeń skarżącej.

Skoro ubezpieczona, w zgodnych opiniach biegłych sądowych neurologa i psychiatry, jest zdolna do samodzielnej egzystencji, zatem brak jest podstaw do uznania, że jest osobą o znacznym stopniu niepełnosprawności.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na mocy art. 385 kpc oddalił apelację jako nieuzasadnioną.